

Arrest

nr. 87 218 van 10 september 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 december 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 25 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 78 884 van 6 april 2012 het beroep van verzoeker verwierp en hem eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 27 april 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 4 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}),

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T. B.

geboren te S., op (in) (...) 1972

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27/04/2012

Overwegende dat de betrokkene op 27 december 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 maart 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25 januari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 april 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 27 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en over de identiteitsdocumenten die hij wel of niet zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben en hij reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag identiteitsdocumenten naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een paar pagina's van een paspoort waarvan de geldigheid afloopt op 18 maart 2008 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene documenten van de rechtbank dd. 10 januari 2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene verklaart dat de documenten gaan over gebeurtenissen in 2010 en 1 november 2011, hij expliciet verklaart de inhoud niet te kennen, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee bevestigingsbrieven, brieven waarin de problemen die de betrokkene gehad zou hebben in zijn land van herkomst bevestigd worden, naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke brieven reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd, zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de verhuis van zijn vrouw in januari 2011 waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel, zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat de bestreden beslissing:

Enerzijds een opsomming maakt van een aantal stukken die onmiskenbaar als bewijzen van identiteit en van (tijdens de eerste asielaanvraag) aangehaalde feiten moeten erkend worden, doch anderzijds stelt verzoeker al deze stukken reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, waardoor zij ze niet als nieuwe elementen wil erkennen.

Doordat de bestreden beslissing:

Verwijst naar het gegeven van de verhuis van verzoekers vrouw in januari 2011, en eveneens stelt dat verzoeker dit al tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen.

Terwijl niets in de motivering aantoont, laat staan uitlegt waarom verzoeker al deze nieuwe gegevens reeds had kunnen naar voren brengen tijdens de eerste asielaanvraag.

Terwijl hoe dan ook al de neergelegde stukken, nieuwe bewijzen zijn van feiten die aangehaald zijn tijdens de eerste asielprocedure en aldus wel degelijk nieuwe gegevens zijn.

Terwijl het feit dat zijn vrouw diende te verhuizen een nieuw feit is waarvan verzoeker nog geen melding maakte en waarvan ook niet wordt aangetoond waarom hij dat wel kon, tijdens zijn eerste asielprocedure, althans de motivering laat geenszins toe na te gaan waar men zich op baseert om deze stelling te staven.

De bestreden beslissing poneert dus als waarheid dat verzoeker die nieuwe gegevens eerder - tijdens de eerste asielprocedure - had kunnen aanhalen, maar dit is precies hetgeen dient bewezen te worden en de motivering rept daar met geen woord over.

Anderzijds stelt zij dat nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde feiten geen nieuwe gegevens zijn in de zin van de wet, hetgeen verzoeker betwist aangezien deze gegevens wel degelijk een ander licht kunnen werpen op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Terwijl het feit dat verzoeker bepaalde documenten zelf niet kan lezen niet volstaat om de nieuwe gegevens af te wijzen, minstens in de mate dat verzoeker wel degelijk vermeldde dat die nieuwe documenten de feiten uit 2010 een 1 november 2011 bevestigen.

Terwijl het duidelijk om nieuwe gegevens gaat dat er aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade in de zin van de Wet.

Terwijl de bestreden beslissing op een redelijke manier moet motiveren waarom zij bepaalde elementen niet als nieuwe gegevens kan of wil aanvaarden;

Terwijl het immers zo is dat nieuwe elementen wel degelijk de beoordeling die in het kader van een eerste asielaanvraag gebeurde kunnen veranderen, mochten zij gekend zijn geweest op het ogenblik van die eerste beoordeling en in die zin wel een invloed kunnen hebben op een eerdere beslissing: dat dit onderzoek echter behoort tot de bevoegdheid van de commissaris generaal.

Dat de bestreden beslissing hoe dan ook niet afdoende is gemotiveerd en zich niet baseert op het geheel van feitelijke en juridische gegevens.

Dat het middel voldoende duidelijk is maar dat verzoekster zich het recht voorbehoudt om dit verder te ontwikkelen in de loop van de procedure.”

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen luidt als volgt:

“voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder bestuurshandeling:

- *De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meerdere bestuursinstellingen of voor een ander bestuur;*
- *De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- *Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur;”*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Deze bepaling impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 4 van de voornoemde wet bepaalt wat volgt:

“De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

- 1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;*
- 2° de openbare orde kan verstoren;*
- 3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;*
- 4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht”.*

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Vooreerst stelt verzoeker dat de door hem neergelegde stukken het bewijs vormen van de feiten aangehaald naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en daarom als nieuwe gegevens in aanmerking dienen te worden genomen. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dat duidelijk bepaalt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Zo geeft de verweerder aan dat de kopie van het paspoort waarvan de geldigheidsdatum afloopt op 18 maart 2008 eerder naar voor had kunnen worden gebracht en meer bepaald tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Dit lijkt niet kennelijk onredelijk temeer uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat verzoeker zowel bij zijn intakegesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, als op het Commissariaat-generaal gewezen werd op het belang van dit document en hem zelfs de mogelijkheid werd geboden om het per fax over te maken, hetgeen verzoeker nagelaten heeft te doen. Voorts stelt de bestreden beslissing dat de documenten van de rechtbank van 10 januari 2011 ook ten tijde van de eerste asielaanvraag naar voren hadden kunnen worden gebracht. Ook dit motief is niet kennelijk onredelijk gelet op het feit dat dit document dateert van één jaar voor de beslissing van de commissaris-generaal. Hetzelfde wordt gesteld van de bevestigingsbrieven en van verklaringen van verzoeker betreffende de verhuis op 11 januari 2011. Al deze gegevens waren aan verzoeker bekend voor het beëindigen van de eerste fase van zijn asielaanvraag of hadden reeds kunnen worden neergelegd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. Verzoeker slaagt er niet in de onredelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aan te tonen. Daargelaten de vraag of de documenten aangebracht door verzoeker daadwerkelijk relevant zijn, zoals verzoeker betoogt, dient vastgesteld te worden dat de verweerder op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij ze eerder had kunnen aanbrengen en dit voor het afsluiten van de eerste fase van de asielprocedure.

Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de stukken eerder hadden kunnen worden aangebracht, kan niet worden gevolgd. De bestreden beslissing geeft op dit punt een aanduiding van de verschillende fases van de procedure en vermeldt ook steeds de datum van de neergelegde stukken of geeft aanduiding van de datum waarop de voorgehouden feiten zich zouden hebben voorgedaan, zodat duidelijk blijkt dat de gegevens die verzoeker thans aanbrengt, niet nieuw zijn of geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Daar waar verzoeker betoogt dat de verhuis van zijn vrouw een nieuw feit is, blijkt opnieuw dat dit feit zich volgens de verklaringen van verzoeker heeft afgespeeld in januari 2011 en dus één jaar voor de beslissing van de commissaris-generaal, zodat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om te motiveren dat verzoeker dit eerder en meer bepaald naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag had kunnen aanbrengen.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij bepaalde documenten niet kan lezen niet volstaat om de nieuwe gegevens af te wijzen, wijst de Raad er op dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Uit het geheel van de motivering blijkt duidelijk dat het determinerend motief is dat alle documenten en verklaringen van verzoeker eerder hadden kunnen worden aangebracht en dit naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat de nieuwe bewijzen van tijdens de eerste asielprocedure aangehaalde feiten, nieuwe gegevens zijn die wel degelijk een ander licht kunnen werpen op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zoals hierboven immers reeds werd aangeduid, veronderstelt artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd nieuw moeten zijn, in de zin dat de gegevens niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag; betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat het onderzoek of nieuwe elementen wel degelijk een ander licht op de beoordeling van de asielaanvraag hadden kunnen werpen, mochten zij gekend geweest zijn op het ogenblik van die eerste beoordeling, behoort tot de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor

de Vluchtelingen en Staatlozen, duidt de Raad er vooreerst op dat verzoeker terecht opmerkt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. De Raad wijst er verder op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. *In casu* is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen en evenmin toont verzoeker aan dat de verweerder artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of het redelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad is van mening dat de verweerder de concrete omstandigheden van de zaak wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag, dat hij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU